

[Wilhelm]

ske kunne lade det gå på den forventede ud-
målte straf, kunne vi da godt have fået en
diskussion om.

Hr. Knud Lind var i forbindelse med lov-
forslag nr. L 23 inde på, at en statistik, som
han lige havde fået i hånden, viste, at der slet
ikke blev varetægtsfængslet for meget. Nu
ved jeg ikke, hvor meget det siger, at så og så
mange varetægtsfængslede slippes ud, inden
der er gået 24 timer, henholdsvis 8 dage eller
14 dage. Det, der siger meget, meget mere,
er, at vi i dette land med denne forholdsvist
fredelige og enormt lovlydige befolkning,
som det jo faktisk er i sammenligning med
de fleste andre landes, varetægtsfængsler me-
get, meget mere, end de gør i de fleste andre
lande, vi ellers ønsker at sammenligne os
med. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at indtil for nylig – nu
er udviklingen de sidste måneder gået så hur-
tigt, og jeg tør ikke med sikkerhed sige, hvor-
dan det forholder sig nu – beslagnede vare-
tægtsarrestanterne ca. en tredjedel af samtlige
afsoningspladser i vores anstalter. Så når
man taler om kapacitetsproblemer, kan man
ikke komme uden om også at tale om den
overdrevne varetægtsbrug – jeg vil kalde det
misbrug.

At tiden kan trækkes fra, som hr. Knud
Lind siger, ja, det må imødegås dels med det,
hr. Bernhard Baunsgaard allerede har sagt:
hvad hvis folk bliver frikendt? Dels må det
imødegås med den problematik, som justits-
ministeren selv har rejst i den offentlige de-
bat: hvad hjælper det, hvis varetægtsfæng-
slingen, og især den lange varetægtsfæng-
sling, er tilbøjelig til at smitte af på strafud-
målingen? Det er jo en helt utilladelig af-
smitning, hvis der er noget som helst om den
snak.

Lovforslag nr. L 25 vil jeg godt tage nu,
for det knytter sig bedre til dette. Jeg har set
i den offentlige debat, at justitsministeren
selv har omtalt problemet med de opskruede
sigtelser og selv har omtalt, at det er en me-
tode, som desværre benyttes til at opnå tilladelse
til efterforskningsskridt – jeg tror end-
da, justitsministeren har omtalt det netop i
forbindelse med varetægtsfængsling – som en
mere realistisk sigtelser ikke berettigede til. Ja
men det er da sandt for dyden et retssikker-
hedsprincip, som folkettingen har lagt ind her,
der i så fald bliver overtrådt.

Og så kan hr. Knud Lind nok så meget
sige: det har I ingen dokumentation for. Det
er korrekt, det kan man ikke skaffe doku-
mentation for. De spørgsmål, vi foreløbig har
stillet for at skaffe bare antydningen af en
dokumentation fra justitsministeriet, er end-
nu ikke blevet besvaret, så jeg ved ikke, om
justitsministeren kan skaffe nogen dokumen-
tation.

Pointen er, at hvis man ikke misbruger
efterforskningsskridtene ved at bruge opsku-
ede sigtelser, så vil en gennemførelse af dette
lovforslag overhovedet ingen virkning have.
Det har kun en virkning, hvis vi har ret i vo-
res formodninger om, at der benyttes opsku-
ede sigtelser til at misbruge efterforsknings-
skridt og altså til at omgå den retsbeskyttelse,
som lovgivningsmagten har tænkt sig med
den retsplejelov, den har vedtaget. Derfor
forstår jeg ikke modstanden imod en gen-
nemførelse af et sådant forslag, som overho-
vedet kun vil have betydning, hvis vi har ret
i vores mistanke om, at der benyttes opsku-
ede sigtelser. Så jeg ved ikke, hvorfor hr.
Knud Lind er så forhippet på at få al mulig
dokumentation, som han godt ved ikke kan
skaffes, når det faktisk forholder sig sådan,
at en vedtagelse af et sådant forslag netop
kun har betydning, hvis hr. Knud Lind har
uret og vi andre har ret i vores mistanke.

Når nu justitsministeren selv i den offent-
lige debat har omtalt det her som et reelt
problem, så synes jeg, han burde være kom-
met ind på, hvilken anden metode der kan
anvises til at modvirke, at de retsgarantier,
lovgivningsmagten har haft til hensigt med
sin retsplejelov, bliver undergravet. Det er da
klart, at vi har haft de samme betænkelighe-
der ved et forslag som det her, lovforslag nr.
L 25, om de ulovlige beviser eller tilfældig-
hedsfundene, eller hvad var det, hr. Ole
Espersen kaldte dem, overskudsinformatio-
nen, som fru Ebba Strange har sagt. Men vi
har tænkt meget over det problem, og vi fin-
der ikke nogen anden metode end at fratage
anklagemyndigheden og politiet det motiv,
der kan være til at overdrive sigtelserne og til
at opnå tilladelse til efterforskningsskridt.
Det kan være varetægtsfængsling, det kan
være, som fru Ebba Strange interesserede sig
mere for, ransagningskendelser, aflytnings-
kendelser osv., men det gælder jo altså også
varetægtsfængslinger. Vi har i hvert tilfælde
ikke kunnet finde nogen anden metode end